

Actionisme nu?

As the president clearly stated in her opening speech, and as was brought back to our attention in a piercingly loud musical statement, the government turns to the people, saying loud and clear: 'I don't give a fuck, I don't give a fuck, I don't give a fuck'...

As a representative of these very same people, I ask myself if this is the kind of government we want to confide in. The kind of Ministry that will take into account our everyday concerns, and not overrule our petty discomforts by burying them under either highly intellectual meta-arts discourse, or disconcerting interventions, that might shed an undesirable light on the ongoing political struggle in the Republic of Salzburg.

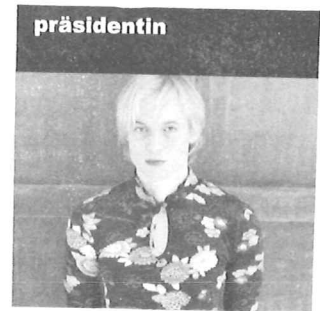
(uit *Obscenity Rules*/F. Von Bingen)

never tried
that one

No long distance
relationship

god she's sexy

stenaars de opdracht had gekregen om vanuit de nieuw opgerichte *Republic of the Arts* een onderzoek te voeren naar nieuwe vormen van actionisme. Elke kunstenaar werd gevraagd een eigen Ministerie op te richten, en de leiding van de republiek lag in handen van presidente Meg Stuart. Naast de Regering was er ook plaats voor de creatie van een onafhankelijke pers, die zich naar keuze als propagandaschrijvers of als kritische toeschouwers in het project konden inschakelen. Tijdens de tien dagen van het festival bleek de Republiek evenwel nog enkele andere organen in leven te hebben geroepen. Zoals een Supreme Administration, die zonder pardon de uitspraken van de ministers en zelfs de president bleek te kunnen ondergraven en die gelieerd was aan de échte Republic: het hoofdkwartier van Szene Salzburg zelf. Ergens tussen de lijnen verschenen ook de teksten van een duistere cel van de Geheime Dienst, die zijn bevindingen van politieke, persoonlijke en al te persoonlijke aard eveneens met de artistieke en burgergemeenschap kon delen.

Redefining Action(ism) is slechts één van de voorbeelden waarmee vele goedbedoelende programmatoeren hun politiek blazen willen

schoonspuiten. Het is een poging om de kunst opnieuw een plaats te geven in de samenleving. Maar dan wel gedurende een afgebakende periode van een tiental dagen tijdens de anders toch wel erg ledige zomer. En in de rand van een verder behoorlijk burgervriendelijk programma dat namen bevatte als Wim Vandekeybus en David Bowie.

Volgens artistiek leider Michael Stollhofer was het festival erop gericht precies de gesloten receptieve festivalstructuur te doorbreken. Naast het economische credo dat kunst ook geld moet opbrengen, wilde het festival de ruimte bieden voor het ontwikkelen van nieuwe initiatieven. Door de kunstenaars de straat op te sturen, werd gehoopt bij de bevolking een grotere sensibiliteit te creëren voor de artistieke beweging die zich normaliter binnen de vier muren van het theater afspeelt. Hiertoe werden ook grote aanplakborden op strategische plaatsen in de stad geplaatst, waarop de acties van de Ministeries en de commentaren van de 'onafhankelijke' pers van de republiek werden gepubliceerd. (zie quotes)

Om het plaatje compleet te maken werd aan de aanwezige artiesten gevraagd elke ochtend een Ministerraad te houden, waarin de